

Fecske Csaba
ZÁRÓRA UTÁN

az éjjel visszafelé mentem
az utca jaj mért arra megy
szembe jön velem a hegy
de nem hegy az hanem Mohamed
én is hegy ő is egy
nekem ugyan egyre megy
lepke vagy az utca (hím)pora ujjadon
felfal mindjárt ez a pulzáló vadon
elhagylak s magamat is elhagyom
nem marad utánunk semmi nyom
te vagy kedvesem ez a szép
igazold magad valamiképp
a mintánál mindig szebb a kép
vigyél haza mert én hazavágyom
túl szép ez így jobb lenne ágyon
méltatlankodik alattunk a fű
gyönyörű ez bár nem tudom mi de gyönyörű
nagyobb a fényesség itt mint a mennyországban
csókok íze és rumé a számban
szétszéledt szavak a könnyű térben
élni jó ha nem is érdem
akkor is jó ha nem értem
nem én vagyok a viláért a világ van értem
nem tudsz vagy nem akarsz hazajutni
megtisztulsz csak ujjadat kell a torkodba dugni
most nem is a tested valami más vagy
megvan hiszen annyira vágytad
ki tudja honnan szalajtott érzés
mit számít hogyan de végül hazaérsz és
ott maradsz ahol eddig is voltál
bűzlő trágyadomb szúrágta oltár

VIRÁGOK

látta Anna néni és látta Mancsi néni
a dáliáknak már nincs sok hátra
eszélős szél rázta a méltatlankodó
kertet amit szemében
egy rigó menekített tova
Anna néni kezében riadtan zörgött
az önmagát lapozó imakönyv
Mancsi néni maszatos szemüvegén
elaludt az októberi nap mindketten
a krizantémokban reménykedtek
azok kibírják mindenszentekig
nagyanyám papírvirágainak
nem ártott a fagy csak az eső
szegény Péter bátyám szegény nagyapa
az elázott papírvirágokkal is jól elvannak
mint most már Anna néni és Mancsi néni is

ŐSZI VERS

itt ténfereg már valahol az ősz
fény rejtőzik a szőlőszemekbe
öröm ihletője lesz a nedve
bennünk a nyár még kicsit elidőz

puskának megadja magát az őz
ami ő volt elveszíti teste
szegény csak az etetőt kereste
hiába a sors mindent megelőz

két pillanat közé szorulva vár
hogy megszülethessen valami szép
de nem szabadul nem kerül eléd
talán csak úgy mint pernyéllő madár

